

Palapelin kokoamista

Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiasta valmistuneiden
huilupedagogien valmistumisen jälkeinen työelämä,
jatkokoulutus ja koulutustyytyväisyys

Musiikin koulutusohjelma
Musiikkipedagogi
Opinnäytetyö
18.11.2008

Noora Karjalainen

Metropolia Ammattikorkeakoulu Musiikin koulutusohjelma	Suuntautumisvaihtoehto Musiikkipedagogi	
Tekijä Noora Karjalainen		
Työn nimi Palapelin kokoamista - Helsingin ammattikorkeakoulusta valmistuneiden huilupedagogien valmistumisen jälkeinen työelämä, jatkokoulutus ja koulutustyytyväisyys		
Työn laji Opinnäytetyö	Aika marraskuu 2008	Sivumäärä 40+1
<p>TIIVISTELMÄ</p> <p>Opinnäytetyöni tarkoituksena on selvittää, miten Stadian Musiikin koulutusohjelmasta valmistuneet huilupedagogit ovat työllistyneet ja jatkaneet opintojaan ja miten ammattikorkeakoulussa saatu koulutus on auttanut heitä työelämässä.</p> <p>Haastattelin työtäni varten seitsemää Helsingin ammattikorkeakoulusta vuosina 2004-2007 valmistunutta musiikkipedagogia. Kaikkien haastateltavieni pääinstrumenttina oli huilu. Lisäksi käytin lähdeaineistona aiheeseen liittyviä opinnäytetöitä ja selvityksiä. Reflektoin raporttiin myös omia opiskelukokemuksiani.</p> <p>Haastattelut osoittivat, että musiikkipedagogin koulutuksella voi tehdä monenlaisia työtehtäviä erilaisissa työympäristöissä. Työskennellä voi muun muassa opetustöissä eri työnantajien palveluksessa ja orkesterissa. Työelämän kannalta hyödyllisimmiksi opinnoiksi haastateltavat kokivat huilunsoiton ainedidaktiikan ja opetusharjoittelun. Lisää opintoja olisi kaivattu erityisesti ryhmäopetuksen ohjaukseen ja käytännön muusikon elämään opastamiseen liittyen.</p> <p>Työni tuloksia voivat soveltaa musiikkialan ammattiopintoja suunnittelevat tahot sekä erityisesti lähellä valmistumista olevat opiskelijat, jotka pohtivat millaista arki valmistumisen jälkeen on.</p>		
Teos/Esitys/Produktio		
Säilytyspaikka Metropolia Ammattikorkeakoulu/kirjasto/Ruoholahti		
Avainsanat musiikkiala, opiskelu, työllistyminen, työnhaku, koulutustyytyväisyys, musiikkipedagogi, huilu		

Degree Programme in Classical Music		Degree Music Education
Author Noora Karjalainen		
Title Building a Puzzle - The Employment, Postgraduate Studies and Education Satisfaction of Flute Pedagogue Graduates of Helsinki University of Applied Sciences		
Type of work Final Thesis	Date November 2008	Pages 40 + 1 appendix
<p>My final project examines the employment and postgraduate study situation of flute pedagogue graduates and how their education at University of Applied Sciences has helped them in their professional career.</p> <p>I interviewed seven music education graduates, who had finished their studies at Helsinki University of Applied Sciences in the years 2004 to 2007. The main instrument of all the interviewees is the flute. As the works of reference I used final projects and surveys made on this subject. I also reflected on my own knowledge about music education studies.</p> <p>These interviews show that a music pedagogue may be employed in a variety of capacities in varied work environments. For example, one can teach the flute under different employers or work in an orchestra. My interviewees thought that flute didactics and teaching practice were the most important and useful part of their university studies. They wished for more courses on group teaching and more information about how to manage the day-to-day life of a professional musician.</p> <p>The results of my final project could be useful to those who are considering professional music studies and students close to graduation who are wondering what the day-to-day life after graduation will be like.</p>		
Work / Performance / Project		
Place of Storage Metropolia University of Applied Sciences library/Ruoholahti		
Keywords music career, music studies, employment, employment search, education satisfaction, music pedagogue, flute		

SISÄLLYSLUETTELO

1 JOHDANTO	1
2 TYÖN LÄHTÖKOHTIA	3
2.1 HAASTATELUN TUTKIMUSMENETELMÄNÄ.....	3
2.2 HAASTATELTAVIEN VALINTA	4
2.3 HAASTATELUIJEN TOTEUTUS	5
2.4 TYÖN LÄHDEAINEISTO.....	6
3 TYÖELÄMÄSSÄ	8
3.1 UNELMA TYÖELÄMÄÄN SIIJOITTUMISESTA.....	8
3.2 TYÖELÄMÄN SISÄÄNAJO OPISKELUAIKANA	9
3.3 POHDINTAA	12
4 VALMISTUMISEN JÄLKEEN	15
4.1. HAASTATELTAVIEN TYÖTILANNE JA TOIMEENTULO VALMISTUMISEN JÄLKEEN.....	15
4.2 TYÖTÄ HAKEMASSA.....	16
5 JATKOKOULUTTAUTUMINEN	21
5.1 JATKO-OPISKELU MUSIIKKIALALLA SUOMESSA	21
5.2 HAASTATELTAVIEN JATKOKOULUTUS	23
5.3 POHDINTAA	24
6 OPISKELUN JA TYÖELÄMÄN KOHTAAMINEN	26
6.1 HYÖDYLLISIÄ OPINTOJA.....	26
6.2 TURHIA OPINTOJA	27
6.3 MITÄ SITTEEN PITÄISI OPISKELLA?	29
6.4 POHDINTAA	32
7 YHTEENVETOA	35

LÄHTEET

LIITTEET

1 Johdanto

Musiikkipedagogi AMK kuulostaa hienolta ammattinimikkeeltä. Mutta mitä Musiikkipedagogi AMK -tutkinnon suorittanut henkilö oikein tekee työkseen? Vastaako koulutus työelämän tarpeita? Onko musiikkipedagogille ollut todellista hyötyä kaikesta siitä, mitä hän on opiskellut tutkintoonsa liittyen? Mitä pitäisi oikeastaan osata, kun siirrytään työelämään?

Moni valmistumisen kynnyksellä oleva musiikkipedagogiopiskelija joutuu pohtimaan vastauksia näihin tärkeisiin kysymyksiin. Valmistuminen on eräänlainen opiskeluajan tilinpäätös, jolloin tulee miettineeksi, mitä kaikkea opiskeluaikana on oikeastaan opiskellut. Suoritettujen opintojen lista näyttää kovin pitkältä. Ainakin minun mieleeni on monesti tullut kysymys: tarvitsenko todella kaikki näitä opiskelemiani aineita siihen, että voin toimia musiikkipedagogin ammatissa? Samalla hetkellä tulee mieleen edellisen kääntöpuoli, entä jos en osaakaan kaikkea sitä, mitä minun pitäisi osata?

Opinnäytetyössäni etsin vastauksia johdannon aluksi kertomiini kysymyksiin. Työ perustuu aiheeseen liittyviin opinnäytetöihin, selvityksiin ja tutkimuksiin. Lisäksi halusin kysyä mieltäni askarruttavista aiheista henkilöiltä, jotka ovat jo siirtyneet opiskelumaailmasta työelämään. Päädyin haastattelemaan Musiikkipedagogi AMK –tutkinnon pääaineenaan huilu suorittaneita, koska halusin lähestyä asiaa oman instrumenttini kannalta. Seitsemän haastateltavaa kertoi minulle erilaisia tarinoita musiikkipedagogin elämästä. Jokaisen haastateltavan kertomus oli omanlaisensa. Mielenkiintoista oli, että samasta ”putkesta” tulleet ihmiset olivat päätyneet kovin erilaisiin työtilanteisiin muutama vuosi valmistumisensa jälkeen! Sain myös kuulla, mikä koulutuksessa oli koettu hyödylliseksi ja mikä taas ei niinkään. Tieto lisää tuskaa sanotaan, mutta toivon, että voin olla osaltani auttamassa opetussuunnitelman laatijoita, opettajia ja tulevia musiikkipedagogiopiskelijoita opintojensa suunnittelussa.

Luvussa kaksi esittelen sen aineiston, josta raporttini on syntynyt: haastattelut ja muun lähdeaineiston. Luvusta kolme eteenpäin etenen siten, että jokaisessa luvussa kerron keskusteluistani haastateltavien kanssa tiettyyn teemaan liittyen. Luvussa kolme keskustellaan opiskeluaikaisesta työnteosta ja siihen liittyvistä unelmista sekä tutustutaan musiikkipedagogin työnkuvaan. Luvussa nel-

jä tarkastellaan haastateltavien työtilannetta ja työnhakua. Viidennessä luvussa tutustutaan jatkokoulutusmahdollisuuksiin ja haastateltavien jatkokoulutukseen. Raportin kuudennessa ja viimeisessä luvussa keskitytään koulutuksen ja työelämän kohtaamiseen. Jokaisen luvun lopussa esitän teemoista yhteenvedon ja pohdintaa. Lukujen loppuista löytyy myös hieman taustatietoa kustakin teemasta. Pääosassa työssäni ovat kuitenkin valmistuneet opiskelijat ja heidän kokemuksensa, koska he todella tietävät, mistä puhuvat.

2 Työn lähtökohtia

Tässä luvussa esittelen sitä aineistoa, jota olen käyttänyt työni pohjana. Keskeinen osa tätä aineistoa ovat tekemäni haastattelut. Kerron haastattelusta tutkimusmenetelmänä, haastateltavieni valinnasta, haastatteluiden toteutuksesta ja aineiston analysoinnista. Muuna lähdemateriaalina olen käyttänyt vastaavanlaisista aiheista tehtyjä opinnäytetöitä, tutkimuksia ja selvityksiä.

2.1 Haastattelu tutkimusmenetelmänä

Haastattelu on hyödyllinen tapa kerätä tietoa silloin, kun halutaan saada selville ihmisten käsityksiä ja mielipiteitä. Haastattelu antaa myös mahdollisuuden kysyä perusteita näille mielipiteille. Hirsjärven ja Hurmeen mukaan haastattelu koetaan yleensä miellyttäväksi tilanteeksi, koska se on tuttu arkinen tilanne ja jokainen tietää suurin piirtein mitä on tulossa, kun suostuu haastateltavaksi. Haastattelijalle haastattelutilanne saattaa myös tuntua tutulta, mutta siihen on kuitenkin valmistauduttava hyvin huolellisesti. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 11.)

Haastattelujen ongelmana on haastatteluaineiston tulkitseminen. On vaikeaa tietää, mitä haastateltava on todella tarkoittanut sanoessaan tiettyjä asioita. Haastattelutulosten purkuun liittyy aina tulkinta ja sen takia haastattelututkimusten tulosten yleistämistä on pohdittava tarkasti. Myös tutkijan rooli ja vastuu korostuu tulosten tulkinnassa, sillä koska haastattelutilanne on haastattelijan ja haastateltavan kommunikointia, on myös haastattelujen tulos haastattelijan ja haastateltavan yhteistoimintaa. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 11, 189.)

Haastattelujen laatuun on syytä kiinnittää huomiota jo haastatteluprosessin alkaessa. Haastattelurungon tekemiseen tulee käyttää kunnolla aikaa ja sitä tulee miettiä eri näkökulmista. Myös itse haastattelutapahtuman harjoittelu ja oikeiden sanamuotojen käyttö parantaa haastatteluaineiston laatua. Tekniseen toteutukseen tulee myös kiinnittää huomiota, sillä mitä paremmin nauhoitusvälineistä toimii ja mitä parempilaatuisia haastattelutallenteet ovat, sitä varmemmin litterointi onnistuu ja sitä luotettavampia tulokset ovat. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 184, 185.)

Haastatteluja voidaan selkeästi tyypitellä sen perusteella, miten tarkasti haastattelukysymykset on muotoiltu ja miten paljon haastattelija jäsentää keskustelua haastattelutilanteessa. Voidaan puhua siis haastattelun strukturointias- teesta. Näistä erityyillisistä tutkimushaastatteluista käytetään erilaisia nimityk- siä, kuten strukturoimaton haastattelu, puolistrukturoitu haastattelu, teema- haastattelu, syvähaastattelu sekä kvalitatiivinen haastattelu. (Hirsjärvi & Hur- me 2000, 43.)

Omissa haastatteluissani käytin teemahaastattelun ja puolistrukturoidun haas- tattelun yhdistelmää. Keskustelin haastateltavieni kanssa tietyistä teemoista, mutta halusin pitää keskusteluilla selkeät rajat. Siksi tein haastatteluja varten lomakkeen, jonka mukaan etenin tarkasti (ks. LIITE). Lomakkeessani oli sekä avoimia kysymyksiä että kysymyksiä, joissa oli vastausvaihtoehdot annettu valmiiksi. Tämä toimi aiheessani mielestäni hyvin, sillä joihinkin asioihin halu- sin suorita vastauksia. Joissain kohdissa taas oli työni kannalta todella hyvä, että haastateltavat saivat kertoa mielipiteistään vapaasti ja minulla oli myös mahdollisuus tehdä tarkentavia kysymyksiä tarvittaessa.

2.2 Haastateltavien valinta

Haastateltavien valinnan pääkriteerinä työssäni oli se, että haastateltavat oli- vat valmistuneet Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiasta vuoden 2004 jäl- keen Musiikkipedagogi AMK tutkintonimikkeellä pääinstrumenttinaan huilu. Tiesin ennakoita suurimman osan tuona aikana valmistuneista, joten pystyin rajaamaan haastateltavien joukkoa niin, että joukosta tulisi mahdollisimman monipuolinen sellaisten asioiden kuin opiskelujen aloitusvuoden, valmistumis- vuoden, opiskelujen keston, opiskelujen jälkeisen elämän sekä opiskeluja edeltäneen elämän kannalta. Kaikki haastateltavani olivat naisia, koska yhtään miestä ei ole valmistunut vuosina 2004-2007 Stadiasta musiikkipedagogiksi pääaineella huilu.

Valmistuneiden huillistien pienen joukon takia en kerro myöhemmissä luvuissa kovin yksityiskohtaisesti haastateltavista. En myöskään numeroi tai erittele haastateltavia, enkä kerro jokaisen haastateltavan tarinaa erikseen. Tämä sik- si, että haastateltavat eivät olisi yleisesti tunnistettavissa.

2.3 Haastattelujen toteutus

Ennen haastattelujen varsinaista toteutusta ryhdyin laatimaan haastattelurunkoa. Apua sain Sirkka Hirsjärven ja Helena Hurmeen kirjasta Tutkimushaastattelu, sillä en ollut koskaan aikaisemmin tehnyt haastattelua. Kirjaan tutustutuani huomasin, että haastattelukysymysten muotoilu on todella haastavaa. En ollut tullut ajatelleeksi, että jopa sanavalinnoilla voi olla suuri vaikutus siihen, mitä haastateltavat vastaavat. Runkoa tehdessäni pohdin ensin, minkälaisista asioista haluan tietoa saada ja sen jälkeen ryhdyin miettimään, miten asioita kannattaisi kysellä. Tein rungosta yhteensä neljä versiota. Huomasin kuitenkin haastatteluja tehdessäni, että runkoa olisi voinut vieläkin työstää selkeämmäksi ja helpommin ymmärrettäväksi. Lisäksi haastattelurungossani oli jonkin verran turhia kysymyksiä, kun taas jotain mitä olisi ollut hyödyllistä kysyä, oli jäänyt siihen laittamatta. Tämän seikan huomasin purkaessani haastatteluja.

Haastattelut toteutettiin elo-syyskuussa 2008. Haastattelut tapahtuivat minun kotonani (kolme haastattelua), Sibeliuksen Akatemian T-talon luokkahuoneessa (kaksi haastattelua), Sibeliuksen Akatemian R-talon luokkahuoneessa ja yleisessä kahvilassa. Haastattelut tapahtuivat päivällä ja iltapäivällä. Ensimmäinen haastattelutilanne oli todella epäluonnollinen, koska en ollut aiemmin ollut vastaavanlaisessa tilanteessa. Tuntui, että olin johdatteleva ja yritin saada haastateltavan vastaamaan minulle mieluisalla tavalla. Huomasin myös, etten ollut vielä siinä vaiheessa itse tarpeeksi perehtynyt omaan aiheeseeni enkä tiennyt siitä läheskään tarpeeksi. Jotkut kysymykset olivat myös ehkä liian harhaan johtavia ja huomasin joutuvani selittelemään niitä paljonkin, ennen kuin sain haastateltavan ymmärtämään, mitä tarkoitukseni oli ollut kysyä.

Haastattelujen määrän kasvaessa kehityin haastattelijana. Huomasin myös, että tulin itse koko ajan tutummaksi aiheen kanssa ja osasin muotoilla kysymykset niin, että ne olivat heti järkeviä ja selkeitä. Opin myös sen, että on todella tärkeää antaa haastateltavalle tarpeeksi miettimisaikaa vastaukselle ja kysymyksen ymmärtämiselle eikä aloittaa välittömästi selventämään kysymystä tai hakemaan toisia sanoja. Jotkin ihmiset haluavat rauhassa miettiä mitä

vastaavat, eikä sen tarvitse välttämättä tarkoittaa sitä, että he eivät olisi ymmärtäneet kysymystä.

Todella vaikeaa haastattelijan roolissa oli se, että muisti pysyä itse hiljaa ja kuunnella ja että vältti omien kokemusten ja mielipiteiden tuomista julki. Välillä oikein harmitti, kun itselläni olisi ollut jokin mielenkiintoinen kommentti käsitellyssä olevaan asiaan enkä saanutkaan kertoa sitä.

Haastattelujen purku tapahtui niin, että kuuntelin haastattelunauhoja ja kokosin haastattelurunkoon kustakin haastattelusta saamani vastaukset sekä litte-roin erityisen kiinnostavia otteita. Muutaman haastattelun kohdalla itse haastattelun ja purkamisen välillä oli useampi viikko aikaa. Tämä hidasti hieman purkuprosessia, koska en enää muistanut mistä asioista olimme tarkalleen kyseessä olevan haastateltavan kanssa puhuneet. Haastattelut purettuani kokosin kaikista haastatteluista saamani materiaalit yhteen aihepiirien alle. Tästä alkoi haastattelumateriaalini analysointi. Samalla aloin hahmotella raporttia.

Haastateltavat kertoivat minulle omakohtaisia kokemuksia omasta elämästään, joten uskon niiden olevan paikkaansa pitäviä piste. Haastateltavat saattoivat kaunistella jollain tavalla kertomiaan asioita. Kuitenkin jokainen haastateltava kertoi sekä positiivisia kokemuksia että antoi kritiikkiä koulutuksestaan, joten tämä mielestäni puhuu haastatteluiden uskottavuuden puolesta. Huomasin myös, että kaikki haastateltavat perustelivat vastauksensa hyvin, joten heillä täytyi olla asiasta myös selkeä mielipide.

2.4 Työn lähdeaineisto

Tutustuin myös muihin vastaavanlaisia aihepiirejä käsitteleviin opinnäytetöihin ja selvityksiin. Löytämäni aineistoa käytän raporttini pohdintaosuuksissa lähdemateriaalina.

Johanna Vuorio teki Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiassa vuonna 2003 opinnäytetyön *Helsingin konservatoriosta vuosina 1990-2000 valmistuneiden lauluopettajien työllistyminen*, josta sain aineistoa työllistymistä koskeviin lukuihini (luvut 3 ja 4). Vuorion kanssa samankaltaista aihetta, mutta hieman

erilaisesta näkökulmasta käsittelee Vilma Pyrhönen vuonna 2008 tekemässä työssään *Mihin töihin päädyn? Mikä maailma minua odottaa? Stadian musiikin koulutusohjelmasta valmistuneiden kokemuksia musiikkialalle työllistymisestä.*

Koulutustyytyväisyys osiooni (luku 6) sain pohjaa Taru Kurjen vuonna 2004 tekemästä opinnäytetyöstä *Mitä opin? Näkemyksiä pianonsoitonopettajaksi opiskelusta Helsingin ammattikorkeakoulussa.*

Opinnäytetyön lisäksi tärkeänä taustamateriaalinani oli *Musiikkialan ammatillisen koulutuksen työryhmänmuistio 38:2002*. Muistiosta sain apua ja taustatietoa lähes kaikkiin työhöni liittyviin teemoihin. Samoin yleisesti hyötyä oli Paula Karhusen tekemästä Taiteen keskustoimikunnan julkaisemasta selvityksestä (2005) *Musiikin koulutuksesta työelämään. Kyselytutkimus toisen asteen ja ammattikorkeakoulun suorittaneista*. Tutustuin myös Paula Karhusen toiseen selvitykseen vuodelta 1998 nimeltään *Selvitys Sibelius-Akatemiassa opiskelien työtilanteesta ja koulutustyytyväisyydestä*, vaikka työssäni kysymys onkin ammattikorkeakoulusta valmistuneista.

Käytin työni tausta-aineistona myös ammattikorkeakoululakia, Stadian kulttuurialan opinto-oppaita vuosilta 2001-2004 (Kulttuurialan opinto-opaat), Sibelius-Akatemian esittävän säveltaiteen koulutusohjelman opinto-opasta 2008-2009 ja Huilun tasosuoritusten sisällöt ja arvioinnin perusteet -ohjetta (2005). Tietoa musiikin jatko-opiskelupaikoista hain oppilaitosten internet-sivuilta.

3 Työelämässä

Musiikkipedagogi AMK -tutkinnon suorittanut henkilö voi sijoittua monenlaisiin työtehtäviin. Koulutuksen antamalla pätevyydellä voi tehdä erilaisia opetustehtäviä erilaisten työnantajien, kuten musiikkioppilaitosten ja kansalaisopistojen, palveluksessa. Koulutus pyrkii siihen, että valmistuneet opiskelijat hallitsevat oman instrumenttinsa ja erityisalueensa. Samalla he ovat kuitenkin erikoistuneet opettamiseen ja heistä tulee myös oman alansa pedagogiikan ja musiikkielämän kehittäjiä. (Hildén 2007; Hildén 2007b)

Musiikkipedagogi AMK –tutkinnon kuvauksissa ei puhuta ollenkaan eräästä sijoittumismahdollisuudesta, joka Musiikkipedagogi AMK -tutkinnon suorittaneella kuitenkin on. Hän voi nimittäin sijoittua myös orkesterityöhön, johon varsinaisesti ei tarvita mitään suoritettua tutkintoa, pelkkä soittotaito riittää: kun menestyt koesoitossa, saat töitä. Ammattikorkeakoulututkinto, joka valmistaa muusikon- ja orkesterityöhön on Muusikko AMK. Kuitenkin myös musiikkipedagogin tutkinnon suorittanut voi toimia muusikkona. (Hildén 2007a.)

3.1 Unelma työelämään sijoittumisesta

Kun opiskelija aloittaa Musiikkipedagogi AMK opinnot, voi hänellä olla jonkinlainen haave tai unelma siitä, mitä työtä hän tulee tekemään valmistumisensa jälkeen. Todellisuus on kuitenkin se, että musiikkialalla ei voi koskaan olla varma siitä mihin töihin sijoittuu. Verrattuna moniin muihin ammattikorkeakoulututkintoihin musiikkialan tutkinto on epäselvimmistä päästä.

Kysyin haastateltavilta mihin he kuvittelivat sijoittuvansa valmistumisen jälkeen, silloin kun he aloittivat opintonsa Stadian musiikin koulutusohjelmassa. Monen haastateltavan vastauksesta tuli ilmi, että asiaa ei oltu ajateltu juuri ollenkaan opintojen alkuvaiheessa. Muutama vastaajista sanoi halunneensa vain opiskella huilunsoittoa, eikä ollut varsinaisesti miettinyt niinkään opetustyötä, johon koulutus kuitenkin pääasiallisesti tähtää:

”En mä aatellut ollenkaan tehdä mitään töitä...(naurua)...mä lähdin vaan opiskelemaan huilunsoittoa, enkä niinkään aatellu sitä opettamispuolta.”

”Ei ollu kauheesti mitään ideaa, mä en halunnu mitenkään erityisesti huilunsoitonopettajaksi. Mun mielestä se oli vastenmielinen ajatus. Tosin opiskeluaikana huomasin, että se ei ole ollenkaan hullumpaa duunia. En ajatellut orkesterimuusikoks, mutta opiskelun aikana huomasin, että haluaisin orkesterimuusikoksi.”

Yksi haastateltava ajatteli opintoja aloittaessaan sijoittuvansa orkesterityöhön:

”Kuvittelin valmistuvani orkesterimuusikoksi. Idealismi oli kova sanotaanko näin. Kyl mä toki ajattelin, et voisin myös opettaa, sanoisin et realiteetit ei ollu kauheen hallussa. En mä tosiaan tienny, et mitä siitä sitten seuraa.”

Haastateltuani kaikkia seitsemää haastateltavaa huomasin, että tähän kysymykseen oli todella vaikea vastata. Tietenkin aikaa opintojen aloittamisesta oli kulunut jo useampia vuosia, mikä saattoi vaikeuttaa muistamista. Monien vastauksista tuli kuitenkin ilmi, se, että asiaa ei oltu ajateltu kovinkaan paljon. Muutaman haastateltavan kohdalla oli käynyt niin, että tilanne oli kääntynyt päinvastoin verrattuna siihen, mitä opintojen alussa oli ajatellut; nyt haastateltava tekikin juuri sitä työtä, mihin ei opiskelujen alkaessa olisi ajatellut sijoittuvansa.

3.2 Työelämän sisäänajo opiskeluaikana

Opiskelijat saavat kansaneläkelaitoksen opintotukea, joka on suuri apu opiskeluaikaisen toimeentulon turvaamiseksi. Tuesta huolimatta opiskelijat joutuvat usein toimeentulonsa turvaamiseksi tekemään opiskeluaikana jotain töitä. Ideaalitalanne olisi tietysti se, että jos töitä täytyy tehdä, opiskelijat pystyisivät tekemään tulevaan alaansa liittyviä töitä. Tällöin työnteosta olisi rahallisen

hyödyn lisäksi myös hyötyä opiskelijan ja tulevaisuuden kannalta. Aina tämä ei ole kuitenkaan mahdollista. Silloin joudutaan tekemään jonkin muun alan töitä toimeentulon turvaamiseksi.

Kaikki haastateltavat olivat opiskeluaikana tehneet jonkinlaisia musiikkialan töitä. Pääasiassa opiskeluaikaiset työt olivat huilunsoiton opetustöitä musiikkiopistoissa, musiikkikouluissa ja musiikkiyhdistyksissä. Myös yksityisoppilaita oli ollut usealla haastateltavalla. Muun kuin musiikkialan töitä haastateltavista oli opiskeluaikanaan tehnyt seitsemästä haastateltavasta kuusi. Kaksi näistä kuudesta oli tehnyt töitä vain kesällä, neljä myös lukuvuoden aikana.

Opiskeluaikainen musiikkialan työnteko koettiin haastateltavien keskuudessa todella arvokkaaksi ja tärkeäksi. Päälimmäisinä vastauksissa oli usein sana kokemus. Opetuskokemuksen karttumista pidettiin tärkeänä asiana ja siitä koettiin olevan paljon hyötyä. Haastateltavat mainitsivat pitävänsä arvossa sitä, että pääsivät opettamaan huilunsoittoa myös opiskeluun kuuluvan opetusharjoittelun ulkopuolella. Koulun ulkopuoliset oppilaat toimivat opiskeluvaiheessa niin sanottuina koekaniineina, joiden kanssa saattoi rauhassa kokeilla koulussa läpikäytyjä opetuskeinoja käytännössä. Näin haastateltavat kertovat opetustyön hyödyllisyydestä:

"No kokemusta siinä työssä toimimisessa. Että se ei oo niinku ainoo kokemus se pedi. "

"Mulle vaan kokemus opettaa, mulle ei paljoakaan opetta sellanen, että mulle sanotaan, että tee näin tai muuta."

"Sai vähä enemmän näkökulmaa, ku oli enemmän oppilaita kuin kaks pedioppilasta. Sai opettamiseen jotain otetta, ettei se ollu vaan , että mietin koulussa, että miteköhän nää asiat saattaisivat toimia."

Yksi haastateltava mainitsi työntekoa tuoneen suuntaa opiskelulle ja antaneen kuvaa siitä, mitä työnteko tulevassa ammatissa tulisi olemaan. Opettaessa sai myös tuntumaa siihen, mitä työnteko musiikkialalla oikeastaan tarkoittaa.

”Tuonut realiteetin mitä se (työnteko) oikeesti on.”

Eräs haastateltava puhui tässä kohdassa erittäin mielenkiintoisesta ja tärkeästä asiasta nimeltä itsetunto. Työnteko oli tuonut hänelle ammatillista itsetuntoa ja uskoa omiin kykyihin sekä siihen, että pärjää musiikkialalla. Näin haastateltava kertoo kokemuksistaan:

”Kyl mä oon kokenu et siit on ollu niinku, se (työnteko) on suunnannut sitä opiskelua ja myös se on ihan siis tuonu itsetuntoa tavallaan siinä alalla toimimiseen, must se on sellanen mainitsemisen arvonen juttu, jonka aina välil unohtaa ja pitää itsestään selvyytenä, mut tavallaan niinku jollakin tavalla hakenu sellasta jalansijaa. Kyllä se on must arvokasta, et siit työelämästä saa jonkun käsityksen ennenku vaimistuu. Mä oon ehdottomasti sitä mieltä.”

Opiskeluaikainen työnteko mainittiin tärkeäksi myös siksi, että moni haastateltavista oli saanut nykyisen työpaikkansa jo opiskeluaikana. Näin ollen jo opiskeluaikana oli niin sanotusti laitettu jalkaa oven väliin ja luotu suhteita ja verkostoja, mitä kautta töitä usein musiikkialalla saa. Näin kertoo yksi haastateltava siitä, kuinka on hyötynyt opiskeluaikaisesta työnteosta:

” Ja toisaalta mul ei olisi näitä työpaikkoja, jos mä en olis ruvennu tekee niit sillon opiskeluaikana.”

Kolme haastatelluista oli ollut myös yhdessä tai useammassa ammattiorkesterissa keikalla opiskeluaikana. Myös tästä koettiin olevan hyötyä, koska huilistit pääsevät opiskeluaikana soittamaan erittäin rajoitetusti orkesterissa koulun puolesta. Syy orkesteriopintojen vähyyteen on se, että huilunsoiton opiskelijoita on ollut kyseisessä koulutusohjelmassa koko joukko samaan aikaan, kun taas orkesterissa tarvitaan vain kahdesta kolmeen huilua kerrallaan. Orkesteriperiodeja taas vuodessa oli ollut keskimäärin neljä, joten näistä syistä johtuen orkesterisoiton määrä huilisteilla on opiskeluaikana todella pieni.

Opiskeluaikainen työnteko ei ollut pelkästään hyödyllistä, vaan siitä koettiin ilmenneen myös muutamia ongelmia opiskelun kannalta. Erityisesti työnteon huonona puolena pidettiin sitä, että se aika, jonka on opettamassa, on pois omaan instrumentin harjoitteluajasta.

” Soittamisen kannalta oli vaan se (ongelma), että treeni-aikaa väheni paljon. No mulla oli kaks opetuspäivää viikossa, mutta silti.”

Myös opettamisesta aiheutunut väsymys koettiin yhdeksi ongelmaksi työnteon ja opiskelun yhdistyessä. Tällä väsymyksellä koettiin olevan myös vaikutusta soittoharjoittelun laadun kannalta, kuten yksi haastateltava kertoo:

*”Harjoittelemisen laatu ei ollu silloin kovin hyvää, ku oli aika väsyny, että aamulla yritti kuitenkin tulla treenaa-
maa ajoissa. Joutuu sellaseen sumuseen olotilaan.
Kaikki kuulostaa huonolta, ei osaa mitään.”*

3.3 Pohdintaa

Ammattikorkeakoulujen tehtäväksi on ammattikorkeakoululain pykälässä neljä määritelty sellaisen koulutuksen antaminen, joka tähtää ammatillisiin asiantuntijatehtäviin ja perustuu työelämän vaatimuksiin. Mielestäni on mielenkiintoista, että haastateltavillani ei ollut ollut opintojen alkuvaiheessa oikein käsitystä siitä, mitä töitä hän valmistumisen jälkeen tulee tekemään. Koulutuksen ja opiskelijan tarpeet kohtaisivat hieman paremmin, jos tavoitteet olisivat yhteneväisiä. On vaikea sanoa, millä tavalla tämä saavutettaisiin. Yksi mahdollisuus olisi se, että jo valintakoevaiheessa haastateltaisiin hakijaa tällaisiin kysymyksiin liittyen ja kerrotaisiin hänelle sekä koulutusohjelman että ammattikorkeakoulun tavoitteista. Omasta kokemuksestani voin sanoa, että en ollut koskaan neljän ja puolen vuoden ammattikorkeakoulussa opiskeluni aikana törmännyt ammattikorkeakoululakiin enkä kuullutkaan ammattikorkeakoulun tavoitteista. Vasta tämän työn kautta olen tutustunut niihin, vaikka niiden tulisi olla kaikille selvillä opiskelujen alusta lähtien.

Työnteko opiskeluaikana on usein pakollista yleisen toimeentulon takia. Myös musiikinopiskelijoista suuri osa tekee töitä opiskeluaikanaan. Laulupedagogiksi Helsingin ammattikorkeakoulusta valmistunut Johanna Vuorio on opinnäyte-työssään (2003) tutkinut laulunopettajaksi valmistuneiden työtilannetta. Myös hän oli työssään kysynyt vastaajiltaan opiskeluaikaisesta työnteosta. Vuorion kyselyyn vastanneista suuri osa eli noin 74% oli tehnyt jotakin oman alansa työtä jo opiskeluaikana. Myös Paula Karhusen tekemässä Taiteen keskustoimikunnan julkaisussa (2005) ilmenee, että 67 % kyselyyn osallistuneista opiskelijoista työskenteli opintojen ohessa tilapäisesti tai osa-aikaisesti. (Vuorio 2003, 33; Karhunen 2005, 40.)

Mahdolliset opetustyöt opiskeluaikana avaavat ehkä ensimmäistä kertaa portin siihen maailmaan, mihin valmistumisen jälkeen voisi astua. Olen huomannut, että musiikkialan opiskelijoiden keskuudessa opetustyöt ovat hyvin yleisiä. Valtaosa opiskelutovereistani on opettanut opiskeluaikanaan, niin myös minä. Parhaimmillaan minulla on opintojen aikana ollut 16 oppilasta. Myös kaikki haastateltavani olivat opettaneet opiskeluaikoinaan. Monen ansioluettelo oli muodostunut jo opiskeluaikana varsin näyttäväksi.

Miksi töitä sitten tehdään jo opiskeluaikana? Eikö töitä ehdi tekemään riittämiin koko loppuelämänsä? Kuten haastateltavanikin mainitsivat, on opetusko-kemus varsin tärkeää. Pääsee kokeilemaan omia siipiään pedagogina jo varhain ja ilman opetusharjoittelun ohjaajan valvovaa silmää.

Raha on tietenkin varmasti toinen tärkeä työn teon innoittaja. Opintotuen avulla opiskelijoiden toimeentulo on jokseenkin turvattu. Tosiasia on kuitenkin se, että varsinkin suurissa kaupungeissa elämiskustannukset ovat todella suuret. Opintotuki ei näin ollen välttämättä täysin riitä toimeentulon turvaamiseksi, vaikka siitä suuri apu opiskelijalle onkin. Musiikinopiskelijat ovat siitä onnellisessa asemassa moniin muihin opiskelijoihin verrattuna, että heidän on mahdollista ansaita suhteellisen hyvin ja tekemällä oman tulevan alansa töitä.

Mutta onko sekään hyvä, jos työputkeen hyppää liian aikaisin? Muutama haastateltava kertoi, että harjoittelu oli kärsinyt opetustyön tekemisestä sekä määrällisesti ja laadullisesti. Ollaanko siis valmiita uhraamaan oma kehitys, jotta voidaan tehdä niitä töitä, joihin ei olla vielä valmiita? Se on mielestäni kysy-

mys, jota opiskelijoiden tulisi pohtia silloin, kun puhelin soi ja tarjotaan sijaisuutta puoleksi vuodeksi kahden tunnin bussimatkan päässä. Yksi haastateltava kertoi myös opiskeluaikaisen opetustyön aiheuttaneen väsymystä. Mielenkiintoinen jatkokysymys tähän olisi, että voisiko opettamistyöstä aiheutuvaa väsymystä jollain tavalla ennalta ehkäistä? Itse en ole ainakaan opintojeni aikana kuullut puhuttavan paljoakaan tästä. Mahdollisesti musiikkipedagogien koulutuksessa voitaisiin jollain tavalla keskittyä työnohjaukseen ja antaa tuleville musiikkipedagogeille keinoja purkaa opetuksesta aiheutuvaa väsymystä.

Miksi sitten opiskelijat ottavat vastaan väsyttäviä, joskin antoisia työtarjouksia? Eräs vastaus tähän kysymykseen voisi olla se, että musiikkialan tiedetään pyörivän osittain suhteiden kautta. Mitä enemmän kontakteja ja suhteita pystyt luomaan, sitä varmemmin sinulle on tarjolla jonkinlaisia töitä. Haastateltavistanikin noin puolet oli saanut ainakin osittain valmistumisen jälkeiset työpaikkansa jo opiskeluaikana. Verkoston luominen on tärkeää aloittaa jo opiskeluaikana. Myös Vilma Pyrhönen puhuu verkostoitumisesta opinnäytetyössään (2008). Pyrhönen on haastatellut työssään kolmea Stadiasta valmistunutta opiskelijaa. Pyrhösen haastateltavat kertovat, että erityisesti keikat tulevat usein tuttujen tai tuttujen kautta ja ympärille luodut verkostot ja suhteet ovat siksi tärkeitä. Pyrhönen kertoo työssään myös, että työllistyäkseen musiikki alalle on oltava sosiaalisesti aktiivinen. (Pyrhönen 2008, 23-24.)

4 Valmistumisen jälkeen

Valmistumisen jälkeen työelämään siirtyminen voi olla jännittävä kokemus. Varsinkin suoraan lukiosta ammattiopintoihin siirtyneillä ei ole välttämättä ollenkaan kokemusta siitä, millaista elämä ilman ulkopuolisen tahon tukea on. Lukioaikana moni asuu vielä vanhempiansa luona ja saa täyden yöspidon kotoon. Opiskelujen aikana toimeentuloa ovat edesauttaneet opintotuki ja asumislisä sekä mahdollinen opintolainantakaus. Valmistumisen jälkeen, kun opintotuki ja muut opiskelijastatuksen tuomat edut loppuvat, jäädyään pelkääntään työnteosta tulevan tulon varaan.

Musiikkialalla on varsin yleistä, että oman alan töitä on jo tehty opiskeluaikana (ks. 3.2 ja 3.3.) ja näin ollen töitä on jossain määrin olemassa jo valmiiksi. Usein opiskeluaikana hankitut työt ovat sivutoimisia tuntiopettajuuksia ja yhtä äkkiä valmistunut huomaakin, että se ei enää riitä. Olisi löydettävä jostain virka, toimi tai edes päätoimisuus, jotta toimeentulo olisi turvattu. Mutta miten tämä onnistuu? Mistä tietoa musiikkialan avoimista työpaikoista voi löytää?

4.1. Haastateltavien työtilanne ja toimeentulo valmistumisen jälkeen

Kaikki haastateltavat ovat valmistumisen jälkeen tehneet jotain koulutustaan vastaavaa työtä musiikkialalla. Kaikki olivat tehneet opetustöitä, enemmän tai vähemmän. Työnantajina vastanneilla oli musiikkiopistoja, yksityisiä musiikkikouluja ja musiikkiyhdistyksiä. Muutama vastanneista oli myös opettanut oman toiminimen kautta ja yksityisesti. Yhdellä vastanneista on huilunsoitonopettajan virka musiikkiopistossa. Muuten opetustyöt olivat sivutoimisia. Monet joutuvat keräämään oppilaansa monista eri opetuspisteistä ja jopa useammasta eri kaupungista.

Kysyin myös, miten musiikkialan töillä tulee toimeen. Vastaukset tähän kysymykseen olivat suoraan verrannollisia työtilanteeseen. Vakituista virkaa tai viransijaisuutta tekevät kokivat tulevansa toimeen hyvin oman alan töillä eikä toimeentulon vuoksi tarvinnut heidän mielestään olla huolissaan. Ne haastateltavat taas, jotka olivat koonneet työnsä ”palasista” eivät kokeneet tulevansa

toimeen tai kokivat olevansa koko ajan hieman stressissä rahatilanteen takia. Tässä yhden haastateltavan vastaus:

"En koe...lisää tähän sulkeisiin mitä ei koe, nyt tätä ei ymmärrä se on vähän sellast palapelin kokoomista. Et mäki opetin yhes vaiheessa kolmes eri paikassa."

Haastatelluista kaksi ei oikeastaan osannut vastata tähän kysymykseen, sillä he olivat jatkaneet opiskelujaan ammattikorkeakoulusta valmistumisen jälkeen ja saivat vielä näin ollen opintotukea.

4.2 Työtä hakemassa

Kuten edellisessä aluvuossa tuli ilmi, kaikki haastatteluun osallistuneet olivat tehneet jotakin koulutustaan vastaavaa työtä. Kysyin kuinka monta kertaa haastateltavat olivat hakeneet musiikkialan töitä. Työnhakukertojen määrät vaihtelivat nollan ja kymmenen välillä. Vastauksista tulee siis ilmi se, musiikkialalla on mahdollista saada töitä, vaikka ei niitä varsinaisesti olisi hakenutkaan. Yksi haastateltava kertoi, että hänelle oli soitettu Tapaninpäivänä ja tarjottu oppilaita. Vakituiset työpaikat ovat kuitenkin sellaisia, joita täytyy hakea.

Seuraavaksi kysyin hakijoilta, minkälaisia musiikkialan töitä he olivat hakenneet. Seitsemästä haastateltavasta viisi oli hakenut huilunsoiton opettajan virkoja, toimia tai sijaisuuksia. Yksi näistä seitsemästä oli lisäksi hakenut orkesteritöitä ja kaksi haastateltavaa oli hakenut ainoastaan orkesteritöitä. Yksi haastateltava taas ei ollut hakenut töitä ollenkaan.

Kysyin haastateltavilta myös minkälaisin tavoin he olivat hakenneet töitä. Kaikki töitä hakenneet olivat hakenneet olemassa olevia avoimia työpaikkoja, joista oli ilmoitettu. Työnhakuprosessi oli siis tapahtunut työhaastattelun, opetusnäytteen tai koesoiton kautta. Haastateltavista kaksi oli lisäksi hakenut töitä niin kutsutuilla avoimilla hakemuksilla suoraan musiikkioppilaitoksista. Toinen avoimia hakemuksia lähettäneistä kertoi olleensa myös puhelimitse yhteydessä musiikkioppilaitoksiin.

Mutta missä avoimista työpaikoista ilmoitetaan? Haastateltavat kertoivat saaneensa tietoa hakemistaan työpaikoista pääsääntöisesti erilaisten internet-sivustojen ja lehtien kautta. Opetuspaikkoja haettaessa mainittiin seuraavat internet-sivustot: Työvoimatoimiston internetsivustot (www.mol.fi) ja Suomen musiikkioppilaitosten liitto ry:n internetsivustot (www.musicedu.fi) sekä seuraavat lehdet: Rondo Classica, Helsingin Sanomat ja Opettaja –lehti. Orkesteripaikkoja haettaessa mainittiin seuraavat internet –sivustot: Suomen sinfoniaorkesterit ry:n internetsivustot (www.sinfoniaorkesterit.fi), Musical Chairs internetsivustot (maailman laajuisesti tietoa avoimista orkesteripaikoista) (www.musicalchairs.info), sinfoniaorkesterien omat kotisivut sekä Rondo Classica lehti.

Eräs useassa haastattelussa mainittu avoimien työpaikkojen tiedonlähde oli puskaradio. Avoimista työpaikoista saa haastateltavien mukaan useimmiten tietoa kollegoilta, entisiltä opettajilta, musiikkiopistoissa työskenteleviltä opettajilta ja orkestereissa työskenteleviltä huilisteilta. Tässä yhden haastateltavan kokemuksia siitä, kuinka tiedot avoimista työpaikoista välittyvät:

”Joku laittaa sähköpostia kiertämään, et hei olen jäämässä äityislomalle, kertokaa kaikille, että on tulossa koesoitto ja sitte kaikki kertoo toisillee, et oot sä muuten tietonen, et on pruuvit. Olen itsekin tehnyt sitä, kun oli yks koesoitto josta ei kauheesti huudeltu, ni oon laittanu tekstiviestejä ihmisille, et nyt on tällanen koesoitto josta ei monikaan tiedä, et alappas mennä.”

Useampi haastateltava kertoi, että he saattavat ensin kuulla avoimesta työpaikasta puskaradion kautta ja sitten ryhtyvät vasta selvittämään asiaa muista lähteistä. Tässä erään kertomus omasta työnhakuprosessistaan:

”Mä oon ollu keväällä vähän epäaktiivinen, et osan mä kuulin ihan puskaadiosta, et on meneillään haku ja sit mä menin kattoon Rondo- lehdestä.”

Kysymykseeni siitä, miten musiikkialan avoimista työpaikoista saa tietoa, sain vaihtelevia vastuksia. Yhden haastateltavan mielestä tietoa löytyy erittäin hy-

vin, neljän haastateltavan mielestä melko hyvin ja kahden haastateltavan mielestä melko huonosti. Saamani vastaukset ovat selkeästi jaoteltavissa haastateltavien työtilanteen mukaan. Jos tietoa löytyi haastateltavan mielestä melko huonosti, hänen työviikkonsa koostui palasista usean eri työnantajan palveluksessa. Toisaalta vakituisen työpaikan saaneen haastateltavan mielestä tietoa löytyy erittäin hyvin.

Haastatteluissa tuli myös ilmi, että avoimista orkesteripaikoista on helpompi saada tietoa kuin avoimista opetuspaikoista. Tässä yhden haastateltavan perustelu vastaukselleen, että tietoa löytyy melko hyvin:

”Orkesterialan työt on aika hyvin esillä, mut opetusalan työt mä oon lahjakkaasti onnistunu missaamaan.”

Kaksi haastateltavaa kertoi huomanneensa, että yksityisen puolen ilmoituksia näkee harvoin missään. Haastateltavat kertoivat jopa havainneensa, että yksityisessä musiikkikoulussa kaivataan opettajaa, mutta avoimesta paikasta ei kuitenkaan ole ilmoitettu yhtään missään. Asia on selvinnyt vasta, kun kouluun on oltu yhteydessä:

”Osa paikoista ilmotetaan lehdissä ja muuta, mutta esimerkiks nää yksityisen puolen, en mä oo juuri koskaan nähny yksityisen musiikkikoulun ilmoituksia.”

Toinen haastateltava kertoo samankaltaisesta tilanteesta seuraavasti:

”Kuitenki välillä vaikka työntekijöitä kaivataan, ni sit ne (ilmoitukset) ei tuu niihin oikeisiin paikkoihin niinku ne, et aika usein ne menee silleen suullisesti.”

Haastateltavien vastauksista tulee ilmi, että jonkinlaista tietoa on olemassa siitä, mistä avoimia musiikkialan työpaikkoja voi löytää. Kaikkien vastauksista löytyivät peruslähteet, kuten Rondo Classica lehti. Mielenkiintoista oli kuitenkin se, kuinka erilaisia vastauksia tähän tuli. Haastatelluilla oli selkeästi eri lähteitä avoimille työpaikoille. Tämä on mielenkiintoista, sillä mahdollisuus ohittaa avoin työpaikka kasvaa näin merkittävästi. Jos ilmoitus on vain yhdessä läh-

teessä ja se lähde ei kuulu niihin, joita kaikki seuraavat, menee hakijoilta automaattisesti avoin työpaikka ohi. Mahdollinen ratkaisu tähän ongelmaan olisi jokin yhtenäistetty työpaikkailmoitusfoorumi, kuten yksi haastateltava ehdottaa:

"Oon miettiny ja toivoisin jotain freelancereille jotain sivustoa tai jotakin, missä vähän organisoidummin olis niitä työpaikkoja."

Tämä ehdotus tulisi ilmeisesti tarpeeseen, sillä sama haastateltava jatkoi seuraavalla tavalla:

"Vähän mysteeri, että mistä niitä (työpaikkoja) putkauttaa."

4.3. Pohdintaa

Paula Karhusen tutkimuksessa (2005, 55) musiikkipedagoginainen kertoo seuraavalla tavalla työtilanteestaan ja tiivistää samalla ainakin oman käsitykseni aloittelevan musiikkipedagogin työtilanteesta. Samanlainen kuva välittyi myös haastateltavieni puheista:

"Töitä on jos on valmis juoksemaan paikasta toiseen pitämään tunnin siellä toisen täällä. Ongelma on se, että virkoja ja toimia ts. pysyviä varmoja töitä on todella vähän."

Onko siis oltava valmis matkustamaan työn perässä vaikka minne? Muuttamaan toiselle paikkakunnalle? Aluksi ainakin on hyvin todennäköistä, että työviikko on juuri *"sellast palapelin kokoomista"*, kuten haastateltavani sanoi sivulla 16. Tämä käy ilmi myös musiikkialan ammatillisen työryhmän muistiossa (2002). Työryhmän mukaan epätyypilliset työt, kuten määrä- ja osa-aikaiset sopimukset ovat lisääntyneet musiikkialalla. Huonona puolena työryhmä näki tässä sen, että on koko ajan olemassa tietty epävarmuus työn jatkuvuudesta. Toisaalta taas tällaiset työt voivat olla hyviä siksi, että ne antavat mahdollisuuden omaehtoiseen työuran rytmittämiseen. Tämähän kuulostaa toisaalta hyvältä. Eikö se olisikin mahtava tilaisuus työuraansa aloittelevalle musiikki-

pedagogille? Hän voisi tehdä töitä eri työnantajien palveluksissa ja nähdä musiikin työkenttää paljon laaja-alaisemmin kuin yhden työnantajan leivissä olemalla. Kuulostaa jännittävältä, mutta kun kysymyksessä on jokapäiväinen toimeentulo, ei ainaisessa epävarmuudessa eläminen ei varmastikaan tunnu kovin mukavalta. (Musiikkialan ammatillisen koulutuksen työryhmän muistio 2002, 44.)

Vaikka epätyypilliset, kuten määrä- ja osa-aikaiset työsuhteet ovat musiikkialalla yleistyneet, on musiikkialalla kuitenkin niin, että moni epätyypillisessä työsuhteessa oleva voi kokea itsensä täystyöllistyneeksi. Esimerkiksi freelancer-muusikko voi kokea olevansa täystyöllistynyt, vaikka hänellä olisi vain yksi keikka kuukaudessa. Musiikkialalla työllistymisen kokemuksiin vaikuttavat mielestäni paljon myös oma asenne ja suhtautuminen. Monella muulla alalla työskentelevä voisi kokea itsensä lähes työttömäksi, jos hänelle tarjottaisiin samoja virallisia työtunteja kuin mitä keikkaa tekeväälle muusikolle tarjotaan. Musiikkialalla oman ammattitaidon ylläpitäminen vaatii kuitenkin päivittäistä harjoittelua, vaikka keikkoja olisi tarjolla vain harvoin.

Mielenkiintoani Musiikin ammatillisen koulutuksen työryhmän muistiossa herätti myös se, että useammassa kohdassa musiikkialan koulutustarpeista mainittiin se, että tulevaisuudessa tulisi kouluttaa enemmän sekä vaski- että puupuhallintensoiton opettajia, mutta ei kuitenkaan huilun. Muistiossa mainittiin myös, että musiikkipedagogi- ja muusikkokoulutusta tulee vähentää huilunsoiton osalta (2002, 67-69). Kuitenkin kaikilla minun haastateltavillani oli töitä musiikkialalla. Miten siis voi olla liikaa koulutusta, jos kaikille riittää kuitenkin töitä jollain tavalla? Minun on tietysti vaikea tietää, miten muista ammattikorkeakouluista valmistuneet huilunsoittoa opiskelleet ovat työllistyneet, sillä en löytänyt mistään vastaavanlaista tutkimusta. Olisi mielenkiintoista tietää laajemmalti, miten huilupedagogit todella työllistyvät valtakunnallisesti katsoen ja onko ylikoulutus vallitseva tilanne juuri huilistien kohdalla.

5 Jatkokouluttautuminen

Musiikkiala on ala, jossa oman soittotaidon ylläpito ja kehittämistyö eivät koskaan lopu, eikä koskaan tule täysin valmiiksi muusikoksi tai pedagogiksi.

Metropolia Ammattikorkeakoulun internetsivuilla perustellaan musiikin jatko-opiskelun tärkeyttä seuraavasti (Erikoistumisopinnot 2008):

”Elinikäinen oppiminen on välttämätöntä erityisesti musiikkialalla, jossa ammatti vaatii jatkuvaa työtä oman muusikkouden, opettajuuden ja taiteellisen kehityksen vaalimiseksi.”

5.1 Jatko-opiskelu musiikkialalla Suomessa

Musiikkipedagogi AMK –tutkinnon jälkeen musiikin opiskelua voi jatkaa useilla eri tavoilla ja eri opiskelupaikoissa. Sibelius-Akatemiassa alemman korkeakoulututkinnon suorittaneella on mahdollisuus opiskella 150 opintopistettä laaja Musiikin maisterin (MuM) tutkinto. Koulutus kestää 2,5 vuotta. Ammattikorkeakoulututkinto rinnastetaan tässä tapauksessa musiikin kandidaatin tutkintoon, jonka kaikki Sibelius-Akatemian oppilaat suorittavat ennen maisteriopinnot aloittamista. Sibelius-Akatemian maisteriohjelmassa huillitit suorittavat pakollisina opintoina huilunsoittoa, kamarimusiikkia, orkesteriopintoja ja tiedonhankinnan opintoja ja lisäksi valinnaisia opintoja. (Perustutkinnot 2007.)

Myös ammattikorkeakouluissa on mahdollista suorittaa jatko-opintoja. *Erikoistumisopintojen* nimellä voidaan suorittaa solistisia jatko-opintoja. Erikoistumisopintojen laajuus on 60 opintopistettä ja ne suoritetaan usein kahdessa vuodessa. Nämä opinnot ovat maksullisia aikuisopintoja, joten ne on mahdollista suorittaa myös työn ohessa. Tutkintoon kuuluu solistista opetusta ja mahdollisuus suorittaa A-kurssi omassa instrumentissaan. Opiskelijan niin halutessa hänen on mahdollista saada myös ryhmäopetusta opintoja tukevissa aineissa. Erikoistumisopinnot eivät varsinaisesti anna mitään lisäpätevyyttä, mutta lisäkoulutusta kuitenkin. (Erikoistumisopinnot 2008.)

Myös konservatorioiden ammatillisella puolella voi tehdä jatkokoulutusta ja opiskella A-kurssiin tähtääviä opintoja. Näin Lahden konservatorio esittelee ammatillisia jatko-opintojaan (2008):

"Lahden konservatorio antaa opetusministeriön rahoittamana ammatillisena lisäkoulutuksena instrumenttitaitojen kehittämiseen tähtäävää opetusta. Koulutus on tarkoitettu ammattikorkeakoulussa tai konservatoriossa opettajan tai muusikon tutkinnon tehneille henkilöille, jotka haluavat edelleen kehittää työnsä perustana olevaa soitto- tai laulutaitoaan."

Ammatilliset jatko-opinnot Lahden konservatoriossa ovat siis verrattavissa ammattikorkeakoulujen erikoistumisopintoihin. Koulutuksen tavoitteena on antaa opiskelijalle mahdollisuus instrumenttitaitojensa kehittämiseen. Ammattikorkeakoulun erikoistumisopintojen tapaan ammatilliset jatko-opinnot eivät anna minkäänlaista lisäpätevyyttä. (Instrumenttitaitojen kehittäminen 2008.)

Uutena mahdollisuutena Metropolia ammattikorkeakoulun (ent. Stadia) jatkokoulutustarjontaan on tullut ylempi ammattikorkeakoulututkinto (lyhenne YAMK). Koulutusohjelmasta voi saada Musiikkipedagogi YAMK- ja Muusikko YAMK -tutkinnon. Tutkinto koostuu vähintään kolmen vuoden työkokemuksesta ja 60 opintopisteen laajuisista opinnoista, jotka suoritetaan yhden lukuvuoden aikana. Tutkintoa kuvataan seuraavin sanoin Metropolia Ammattikorkeakoulun internetsivuilla (Musiikin ylempi ammattikorkeakoulututkinto 2008):

"Musiikin koulutusohjelman ylempi AMK -tutkinto antaa monipuoliset valmiudet toimia vaativissa klassisen tai pop-jazzmusiikin alan työ- ja kehittämistehtävissä mm. pedagogina, taiteilijana ja asiantuntijana. Opiskelija voi suuntautua oman työkokemuksensa ja kiinnostuksensa pohjalta taiteelliseen, pedagogiseen tai näitä yhdistävään työskentelyyn."

Lisäksi jatko-opintoja voi suorittaa erilaisilla lyhyemmillä kursseilla ja opinnoilla, joita voi tehdä hyvin työn ohella. Nämä opinnot eivät ole tarpeeksi laajoja, jotta saisi opiskelijastatuksen, mutta ne ovat ensi arvoisen tärkeitä opettajille oman ammattitaidon kehittäjinä. Esimerkiksi koulutusta instrumenttiopettajille järjestää Suomen Suzukiyhdistys, josta musiikkipedagogit saavat pätevyyden opettaa instrumenttiaan Suzuki-metodia käyttäen. (Suomen Suzukiyhdistyksen opettajakoulutus 2007) Myös esimerkiksi konservatoriot järjestävät lyhyitä kursseja liittyen pedagogiikkaan.

5.2 Haastateltavien jatkokoulutus

Haastattelemistani seitsemästä valmistuneesta huilupedagogista musiikkialan jatko-opintoja oli suorittanut viisi. Sibelius-Akatemiassa musiikkiopintojaan oli jatkanut kolme, Helsingin ammattikorkeakoulu Stadian erikoistumisopinnoissa kaksi ja Lahden konservatorion erikoistumisopinnoissa yksi haastateltava. Lisäksi lyhyitä kursseja oli käynyt kolme.

Jatkokoulutuksen tavoitteena on kehittää pedagogisia ja musiikillisia taitoja, kuten edellisessä alaluvussa kerroin. Kukapa ei haluaisi lisää soittotunteja? Siltä tuntuu ainakin itsestäni tässä valmistumisen kynnyksellä. Soitossa on niin paljon asioita, joita vasta nyt alkaa ymmärtää ja asioita, joita ei ole vielä edes ymmärtänyt ajatella. Mutta mitä hyötyä jatkokoulutuksesta sitten oikeastaan on ja onko jatkokoulutus tärkeää työnhaun kannalta?

Sibelius-Akatemiassa opiskelevat/opiskelleet haastateltavat kertovat hyötynsä erityisesti siitä, että jatkokoulutuksessa oli aikaa keskittyä soittamiseen ja soittotaidon kehittämiseen. Tähän oli varattu enemmän aikaa, kuin ammattikorkeakoulututkintoa suorittaessa oli ollut. Näin kaksi haastateltavaa kuvailee jatko-opintojaan Sibelius-Akatemiassa:

”Jatkokoulutuksen aikana sain harjoitella, harjoitella, harjoitella ja harjoitella. Olen hakenut orkesteritöitä ja tosta harjoittelemisesta on ollut suuri hyöty. Jatkokoulutuksessa järjestettiin koesoittovalmennus, joka oli erittäin hyödyllinen.”

”Jos haluaa enemmän soittaa kuin opettaa, niin totta kai siitä on, että saa soittotunteja lisää ja pelkäänsä soittoaikaa, eikä mene siihen kaikkeen muuhun sälään, niin totta kai siitä on hyötyä. Itsevarmuuden ja sen kannalta ja tulee luottoa enemmän ja pystyy keskittyä soittamiseen”.

Yksi haastateltava oli suorittanut valmistumisen jälkeen nokkahuiluopintoja ja suorittanut nokkahuilussa Perustaso 3 -tutkinnon. Nokkahuilun soittoa ei opeteta ammattikorkeakoulussa huilisteille millään tavalla, eikä sitä vaadita työpaikkaa haettaessa. Kuitenkin musiikkiopistoissa saatetaan olettaa, että huilunsoitonopettajat voivat opettaa myös nokkahuilun valmennusryhmiä. Näin haastateltava kertoo nokkahuiluopiskelunsa tärkeydestä.

” Ei sitä nokkahuilua varsinaisesti vaadita missään, mutta onhan se siltä ihan meriitti siellä papereissa, että hallitsee senkin.”

5.3 Pohdintaa

Koko musiikin ammattiopiskeluni ajan minulla on ollut se käsitys, että jatkokouluttautuminen musiikkialalla on hyvin yleistä. Suurin syy tähän mielestäni on se, että ammattikorkeakoulussa ei ole tarpeeksi aikaa keskittyä oman instrumentin harjoitteluun. Kaikki haastateltavani mainitsivat instrumentin harjoittelun jatkokoulutuksen suurimmaksi hyödyksi. Miksi sitten ammattikorkeakoulututkinnon aikana ei ole tarpeeksi aikaa harjoittelulle?

Mielestäni tässä kysymyksessä on kaksi puolta. Toisaalta on ymmärrettävää, että opiskelijan mielestä harjoitteluaikaa on liian vähän, koska suoritettavien opintojen määrä on ammattikorkeakoulussa suuri. Muuhun kuin soittamiseen liittyvät opinnot vievät aikaa. Kuitenkin käänköpuolena on mielestäni tärkeää, että myös yleissivistävää koulutusta järjestetään. Tarvitaan sellaista koulutusta, joka auttaa toimimaan muusikon/musiikkipedagogin ammatissa monipuoli-

sesti. Tätä monipuolisuutta ei mielestäni saavuta pelkästään harjoitusluokassa.

Toinen merkittävä hyöty jatko-opinnoissa on mielestäni niiden vaikutus työllistymiseen. Musiikkipedagogi AMK -tutkinnon laajuus (270 opintopistettä) ja kesto (4,5 vuotta) eivät anna kovin paljon valinnan varaa ja joukosta erottumisen mahdollisuuksia. Musiikkialan ammatillisen työryhmän muistiosta käy ilmi, että tulevaisuudessa sekä muusikon että pedagogin työn sisällölliset vaatimukset tulevat muuttumaan yksilöidympään suuntaan. Opetusalalla tarvitaan entistä enemmän laaja-alaisemmin suuntautuneita pedagogeja. Muusikon työ tulee työryhmän mukaan sisältämään työskentelyä vaihtelevissa tehtävissä ja eri musiikkityylien parissa. (Musiikkialan ammatillisen työryhmän muistio 2002, 28-29.)

Yksi haastateltavani kertoi, että jatko-opinnot, joissa hän on saanut erikoistua haluamallaan tavalla, ovat pelastaneet hänen työtilanteensa. Hän kertoo huomanneensa, että työmarkkinoilla täytyy olla jokin erikoisosaamisen ala. Pelkällä huilunsoiton opettamisella ei saa töitä, koska kilpailu on niin kovaa. On erottuttava jollain tavalla joukosta. Tässä kohdassa mielestäni jatkokoulutus on todella tarpeen. Kuten edellisessä kappaleessa mainitsin, on musiikkipedagogin tiiviiseen koulutuksen mielestäni hankala sisällyttää mitään kovin erikoista ilman, että se olisi pois joidenkin perusasioiden opetuksesta. Tätä olisi mielestäni kuitenkin tärkeä pohtia jo peruskoulutuksessa, sillä jatko-opiskelupaikkoja tai jatko-opiskelumahdollisuuksia ei ole kaikilla.

6 Opiskelun ja työelämän kohtaaminen

Opiskeltuani neljä vuotta Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiassa olen suorittanut lukuisan määrän erinäisiä opintojaksoja. Tässä vaiheessa, kun lähes kaikki vaadittavat opinnot on suoritettu, olen välillä tullut ajatelleeksi sitä, miksi näitä kaikkia opintoja oikeastaan olen tehnyt? Vastaako koulutukseni nyt työelämän vaatimuksia? Osaanko kaiken, mitä minulta odotetaan? Ovatko kaikki suorittamani opinnot olleet minulle todella tarpeellisia?

6.1 Hyödyllisiä opintoja

Kun kysyin haastateltavilta mitkä heidän opinnoistaan Helsingin ammattikorkeakoulu Stadiassa olivat olleet hyödyllisiä, mainittiin seuraavat opinnot: huilunsoiton opetusharjoittelu ja ainedidaktiikka (seitsemän haastateltavaa), solistiset opinnot, joilla tässä tarkoitetaan soittotunteja (viisi haastateltavaa), opettajan pedagogiset opinnot Haaga-Helia ammattikorkeakoulussa (yksi haastateltava), kamarimusiikki (kolme haastateltavaa), säveltapailu (kolme haastateltavaa), vapaan säestyksen opinnot (yksi haastateltava), harmoniaoppi (kolme haastateltavaa), opinnäytetyö (yksi haastateltava), johdatus työelämätaitoihin (kaksi haastateltavaa), vanhan musiikin erikoiskurssi ja vanhan musiikin syventävät opinnot (yksi haastateltava).

Kysyin haastateltaviltani myös, mistä opinnoista Stadian musiikin erikseen koulutusohjelmassa on ollut heille hyötyä työnhaun ja työelämässä toimimisen kannalta. Kaikki haastateltavat mainitsivat pedagogiset opinnot, erityisesti opetusharjoittelun ja huilunsoiton ainedidaktiikan opinnot. Yksi haastateltava kertoi vielä erikseen hyötyneensä myös yhteistyössä Sibelius-Akatemian kanssa toteutetusta yleispedagogiikan luentosarjasta, joka toimii puhaltajien ainedidaktiikka 4 (HOPS 2004 ja aikaisemmat) opintojakson suorituksena.

Soittotunneista, joita moni haastateltava nimitti solistisiksi opinnoiksi, mainitsi hyötyneensä viisi haastateltavaa. Sekä opettajan töitä tekevät haastateltavat että orkesterityöhön tähtäävät haastateltavat kokivat soittotunnit tärkeiksi. Sen enempää perusteluja tälle asialle eivät haastateltavat esittäneet, mutta esitettyäni kysymyksen, tämä vastaus tuli kaikkien viiden suusta ilman sen suurempaa miettimisaikaa. Tässä yhden haastateltavan kiteytys:

”Solistiset opinnot, se tieto ja tietotaito, jota siellä on saanu.”

Eräs haastateltava oli huomannut opettajana toimiessaan, että hänelle oli ollut paljon hyötyä vapaan säestyksen opinnoista:

”Nyt sit käytännös mä oon ruvennu soittaa ensin ihan helppoja piippulauluja ja sitten vähä vaikeempia. Ja sen mä oon huomannu, et se on tosi tärkeä niille muk-suille, ku on solistisoitin, yks ääni soitin, sillai ei mikään piano. Ne herää soittaa ihan uudella tavalla soittaa voimakkaammin ja paremmalla äänellä, ku niil on se taustatuki ja ne kuulee sen harmonian ja millanen se kappale on niinku oikeesti.”

Musiikinteorian ja säveltapailun hyödyllisyyden otti esiin muutama vastaaja. Opetustyössä erityisesti säveltapailutaidot koettiin tärkeiksi. Näin kertoo eräs haastateltava säveltapailun hyödyistä:

”Solfaaminen myös niinku, koska jos sun pitää jotain sellast biisii mitä sä et tunne rupee opettaan, ni kylhän se niinku auttaa tämmöset taidot.”

Harmoniaopin katsottiin hyödyttävän orkesterityössä. Erityisesti sen opiskelua pidettiin tärkeänä siitä syystä, että siinä oppii analysoimaan sointuja. Sointujen analysoinnin ja rakenteen ymmärtäminen auttaa orkesterissa erityisesti intonaation kannalta.

6.2 Turhia opintoja

Pyytäessäni haastateltavia mainitsemaan heidän mielestään turhia opintoja mainittiin seuraavat opinnot: Johdatus filosofiaan ja tutkimukseen (viisi haastateltavaa), vieraat kulttuurit (neljä haastateltavaa), tietotekniikkaopinnot (yksi haastateltava), musiikinteoria ja säveltapailuopinnot yleisellä tasolla (yksi haastateltava) ja opettajan pedagogiset opinnot Haaga-Helia ammattikor-

keakoulussa (yksi haastateltava). Yksi haastateltava näki koko tutkinnon kokonaisuutena eikä osannut erotella turhia opintoja.

Yleisesti ammattikorkeakouluopiskelijoiden keskuudessa kuulee puhuttavan "turhista opinnoista" ja "säläopinnoista", joita monet pitävät turhina ja ajan tuhlauksena. Nämä turhat opinnot ovat usein kaikille ammattikorkeakouluopiskelijoille yhteisiä opintoja. Myös haastateltavistani moni mainitsi tässä kohdassa yhteisiä opintoja:

"Kaikki nää Stadian yleiset opinnot, mitkä kaikki tekevät, mistä ei kyllä todellakaan ollu mitään hyötyä, joku filosofian kurssi yksi siellä täällä. Samoin jotkut ATK-systeemit, ei ne palvelu meidän tarkoituksia ollenkaan."

Erityisesti Johdatus filosofiaan ja tutkimukseen –opintojakso välähteli monen haastateltavan puheissa. Tässä erään haastateltavan mielipide filosofian opinnoista Stadiassa:

"Se filosofia on must kans vähä sellanen kysymys, et jos ei oo ite ajatteleva yksilö, ni tuskin semmonen ammattikorkeakoulukurssi niinku kenessäkään mitään suuria ajatuksia herättää."

Ammattiopintoihin ja vaihtoehtoihin ammattiopintoihin kuuluvat musiikinteorian ja säveltapailun opinnot saivat kiitosta hyödyllisyydestä, mutta tulivat mainituiksi myös kysyessäni turhista opinnoista. Yksi haastateltava perusteli näiden opintojen hyödyttömyyttä seuraavasti:

"Osa teoriaopinnoista oli aika turhia, tai ne meni vähä silleen, et ne ei koskettanu sitä pintaa, mikä olis ollu itselle se hyödyllisin."

Eräs haastateltava antoi koulutusohjelman kannalta täydellisen vastauksen tähän kysymykseen:

"Se on niinku se kokonaisuus. Kaikki johtaa toisiinsa."

Vastausta siihen, minkä takia tämä vastaus tuli vain yhdeltä seitsemästä, en osaa sanoa. Siihen vaikuttavat varmasti monet asiat, kuten haastateltavan mielenkiinnon kohteet, se miten ajattelee käytettyä aikaa, se kuinka stressaavana kokee esimerkiksi kirjallisten töiden teon ja se mitä hakee koulutukselta. Jos ajattelee koulutuksen yleissivistävää puolta, on varmasti todennäköisempää, että kokee hyödylliseksi monenlaiset opinnot. Jos taas pitää pelkästään musiikkiin ja soittamiseen liittyviä opintoja tärkeinä ammatillisen kehityksen kannalta, kokee varmastikin turhaksi monet lukuaineet, joilla ei ole suoraa kosketuspintaa musiikkiin.

6.3 Mitä sitten pitäisi opiskella?

Pohtiessani sitä, vastaako koulutus työelämän tarpeisiin, halusin tietää, millaista koulutusta muutaman vuoden töissä olleet huilistit kaipaisivat lisää. Mitä heidän koulutuksestaan oli jäänyt uupumaan? Näin ollen haastatteluni viimeinen kysymys oli: mitä opintoja olisit kaivannut lisää? Saamani vastaukset tähän kysymykseen tyypittyivät sen mukaan minkälaiseen työhön ja tilanteeseen haastateltava oli valmistumisen jälkeen päätenyt tai minkälaisiin työtehtäviin hän yrittää hakeutua. Haastateltavat on jaoteltavissa selkeästi kahteen ryhmään: orkesterissa työskentelevät/orkesterityön tekemistä suunnittelevat ja opetustöitä tekevät.

Orkesterissa työskentelevät tai orkesterimuusikon uraa suunnittelevat haastateltavat kaipasivat selkeästi lisää orkesteriopintoja. Erityisesti sektiosoitto- ja intonaatiokoulutusta kaivattiin kovasti. Yksi haastateltava oli myös huomannut primavistakoulutuksen puutteen ja tarpeen ja kiteyttää sen näin:

"Sitä (primavistaa) ois ihmisten pakko tehdä, koska se tulee se tilanne kaikille eteen, että lykätään lappu käteen."

Opettajaksi aikovat taas kaipasivat huilunsoiton pedagogiikkaopintoihin lisää selkeyttä. Vaikka kaikki kokivatkin aiemmin haastattelussa pedagogiikkaopin-

not hyödyllisiksi, kaivattiin niihin enemmän tarkempaa ja työelämälähtöisempää otetta. Näin yksi haastateltava kuvaa pedagogiikkaopintojaan:

"Ne oli välil vähä turhia ne tunnit, niist ei saanu niinku oikee mitää, niis pitäs olla joku systemaattisempi etenemistapa tai sit vähä sellanen syvällisempi lähestymistapa. Et se et käydää vaa jotain vihkosia läpi, et tääl on tämmönen kappale ja tääl on tämmönen kappale. Mä voin tehdä sen himassakin. Et jotain sellast konreettist sisältöä olis kaivannu."

Useampi opetustyötä tekevä oli havainnut, että eräs huomion arvoinen asia oli ryhmäopetuskoulutuksen puute. Eräs paljon opetustyötä tehnyt haastateltava kertoi asiasta näin:

" Sellanen minkä huomasin kun menin työelämään, että jatkossa tulee olemaan enemmän ryhmäopetusta ja meilhän ei oo mitään koulutusta ryhmäopetukseen. Etä sen mä opettelen täs nyt kantapään kautta....Et pysy se homma kasassa, vaik sulla on se kymmenen huilistia siinä."

Parannusehdotukseksi samainen haastateltava ehdotti seuraavaa:

"Silleen, et ois ollu itellä enemmän kamarimusiikkia, et ois päässy soittaaan porukoissa ja sit ois ollu jotain ryhmiä, mitä olis ohjannu. Että ei sen tarvi olla mikään pianotrio, mut vaikka kaks tai kolme huilistia, et osaa kuunnella vähän sellastaki. Se on eri asia ohjata sellasta, ku soittaa ite sellasessa."

Myös oppilastasoiseen kamarimusiikkimateriaaliin tutustumista olisi kaivattu.

"Kamarimusiikki on yks kans, mihin ei tullu paljoo neuvoja, et millast kamarimusiikkii on PT (perustaso)1-PT 3 ohjelmistoa."

Kamarimusiikin vähäisyys ja kamarimusiikkiopetuksen puute oli selkeästi myös jäänyt vaivaamaan muutamia haastateltavia. Erityisesti kamarimusiikkiryhmien kokoamiseen ja kamarimusiikkiopetuksen saamiseen olisi kaivattu enemmän ohjausta ja apua.

”Jonkinlaista panostusta siihen yhteismusisointiin enemmän, ettei se jää pelkästään niinku omille harteille roikkumaan, et koita nyt löytää jotain, jos löydät tai sit älä tee mitään.”

Yksi haastateltava kaipasi myös jonkinlaista fysiologian kurssia ja opetusta siihen, miten oma keho toimii, jotta olisi helpompi opettaa sitä myös oppilaille.

”Että tuntis oman kroppansa, et osais nimetä vähän luita ja vähän lihaksia, et osaa sit kertoa oppilaallekki, et sä käytät tota lihasta kun sä teet näin. Sellasta, se olis musta sellanen, mikä olis aika tärkeä.”

Opettajan töitä tekevien ryhmästä erottuivat omana joukkonaan ne haastateltavat, joiden työtilanne on epämääräinen ja toimeentulo epävarmaa. Tämä joukko antoi palautetta työelämätaitojen ja käytännön asioiden hoitamiseen tähtäävän opetuksen puuttumisesta. He olisivat kaivanneet enemmän tietoa esimerkiksi veroilmoituksen ja erilaisten tukihakemusten täyttamisestä. Yksi haastateltava kertoo, että on oppinut veroilmoituksen täytön omalta huilunsoitonopettajaltaan:

”Tästä tulee tosi rankka palaute tähän työelämätaito osioon, et se on siis naurettava se kurssi mikä siel on. Et siitä tota veroilmoituksen täytöstä pitäisi järjestää paljon yksilöidympi, selkee kurssi. Et mä oon oppinu mun veroilmoituksen täytön mun soitonopettajalta, mikä on niinku ihan absurdia. .Tää ois niinku ehdoton mikä pitäis opettaa, varsinkin näillä tuloilla.”

Myös työttömyysturvasta kaivattiin lisätietoutta ja useampi haastateltava oli sitä mieltä, että ei ollut saanut opiskellessaan minkäänlaista tietoa siitä, mihin tukiin on oikeutettu. Tämä taas teettää paljon päänvaivaa ja lisätyötä, kuten eräs haastateltava kertoo:

”Työttömyysturvasta mä en oo saanu minkäänlaista apua ja mä oon joutunu tänä syksynä soittaa OAJ.hin, muusikkojen liiton palkkatukeen, opettajien työttömyskassaan saadakseni selville onko olemassa joku työssä olo aika, jonka pitää täytyä ennen kuin saa työttömyyskorvausta. Näihin ei oo saanu mitään apua.”

Lisätietoa kaivattiin myös siitä käytännön työstä, mitä musiikkioppilaitoksessa joutuu tekemään esim. muuna työnä. Lisäksi kaivattiin tietoutta siitä mitä alaamme koskettavat työehtosopimukset oikeastaan pitävät sisällään. Kun ei tiedä miten alalla toimitaan, työn tekeminen tuntuu epävarmalta ja asioita joutuu koko ajan selvittämään ja kyselemään. Näin yksi haastateltava kuvaa tilannettaan:

”Joutuu töissä kyselemään välillä kanslistilta, välillä reksiltä, et miten nää hommat oikeen menee.”

6.4 Pohdintaa

Kysyessäni turhia opintoja haastateltaviltani, heistä yksi näki koko tutkinnon kokonaisuutena eikä erotellut joitakin opintoja turhiksi. Tämä vastaus kuulostaa mahtavalta. Eikö sen pitäisikin olla näin? Kaikki opinnot tukevat toisiaan ja muodostavat yhdessä kokonaisen tutkinnon! Mistä sitten johtuu, että vain yksi haastateltava seitsemästä vastasi näin?

Mieleeni tulee useita eri syitä, joista tämä voisi johtua. Onko mahdollista, että musiikkialalla yleissivistystä ei arvosteta ja siksi muiden aineiden opiskelu tuntuu turhalta? Voiko tämä johtua haastateltavien omista mielenkiinnon kohteista? Onko motivaatiolla jotain tekemistä asian kanssa? Voiko olla motivoitunut

soittamaan, mutta ei opiskelemaan suoranaisesti soittamiseen liittymättömiä asioita?

Mieleeni tulee, että monet opinnot, varsinkin kaikille yhteisiin opintoihin kuuluvat, eivät motivoi opiskelijaa siitä syystä, että niiden tarpeellisuutta ei nähdä. Lisäksi ei ymmärretä varsinaisesti sitä, millä tavalla opinnot oikeastaan liittyvät tulevaan ammattiin. Miksi nähdä kauheasti vaivaa esimerkiksi jonkun esseeseen kirjoittamiseen, jos ei koe saavansa siitä mitään ja menettää monta tuntia tehokasta harjoittelu-aikaa päivästä?

Eräs asia, jota haastateltavani eivät varsinaisesti maininneet oli palaute. Olen kuitenkin aika vakuuttunut siitä, että monien kurssien tarpeellisuus tulisi ehkä paremmin ymmärrettyä, mikäli suoritettusta kurssista saisi hieman enemmän palautetta. Palaute voisi mahdollistaa sen, että saisi jonkinlaisen käsityksen siitä, onko aivan oikeasti oppinut jotakin. Tätä asiaa pohtii myös Taru Kurki oppinäytetyössään *Mitä opin? – Näkemyksiä pianonsoitonopiskelusta Helsingin Ammattikorkeakoulussa*. Kurki esittelee työssään omien kokemuksiansa lisäksi neljän haastateltavansa näkemyksiä opinnoistaan Helsingin Ammattikorkeakoulussa. Myös Kurjen mukaan suurinta kritiikkiä opinnoista ovat saaneet kaikille yhteiset perusopinnot. Kurki puhuu juuri siitä, että esimerkiksi suuritöisten esseiden tekeminen tuntuu turhauttavalta, koska tehdystä työstä ei kuitenkaan saa edes palautetta. Eräs Kurjen haastateltava kertoo jopa esimerkin siitä, kuinka on saanut hyväksytyt suorituksen kurssista, jonka eteen ei ole tehnyt mitään. Ketä oikeastaan tällainen sitten hyödyttää? (Kurki 2004, 19-21, 43.)

Kurki esittää myös työssään, että kaikille yhteisten perusopintojen määrä on liian suuri verrattuna siihen hyötyyn, jonka niistä saa. Hän myös ehdottaa, että opintosuunnitelmien laatimisesta vastuussa olevien tulisi huomioida paremmin kurssien toteutus ja laatu. Yhdyn Kurjen ehdotukseen täysin. Mielestäni olisi tärkeää, että ne yhteisten ja yleissivistävien opintojen sisältö olisi mietitty todella tarkasti. Kurssit eivät varmasti ole ajatukseltaan turhia ja se yleissivistys, jota monilla kursseilla tavoitellaan, on todella tärkeää. Tärkeää olisi kuitenkin myös se, että opiskelija todella tuntisi oppivansa jotain. Myös ajankäytöllisesti kurssit tulisi suunnitella niin, että niistä saisi tiiviisti mahdollisimman paljon irti. Aika on musiikinopiskelijalla kuitenkin aina kortilla ja opis-

kelumotivaatio voi olla todella hakusessa, jos joutuu käyttämään aikansa huonosti suunniteltujen ja organisoitujen kurssien suorittamiseen, jolloin tekee omasta mielestään turhaa työtä. (Kurki 2004, 20-21.)

Positiivisin asia tämän luvun aiheisiin liittyen oli mielestäni haastatteluideni tuloksissa se, että haastateltavat todella arvostavat omaa instrumenttipedagogiikkakoulutustaan. Kaikki haastateltavat mainitsivat hyödyllisiksi opinnoiksi opetusharjoittelun ja ainedidaktiikan. Tämä tulee ilmi myös aiemmin mainituksa Vilma Pyrhösen opinnäytetyössä, jossa hän haastatteli kolme Stadiasta valmistunutta.

Eräs mielenkiintoinen asia, joka ilmeni haastatteluissani, oli se, että valmistuneet olisivat kaivanneet ohjausta ryhmäopetukseen. Muutama haastateltavistani oli kokenut työelämään mentyään, että he eivät olleet valmiita ohjaamaan ryhmiä. Tämä on myös omasta mielestäni sellainen asia, jota ei huilupedagogien koulutuksessa juurikaan oteta huomioon. Oma kokemukseni musiikkiopistotyöskentelystä on juuri se, että ryhmäopetusta joutuu tekemään. Myös huilunsoiton perustasojen ja musiikkiopistotason vaatimuksissa 2005 määritellään jokaisen peruskurssin kohdalla, että sekä harjoitettuun ohjelmistoon että tasosuoritukseen tulisi kuulua yhteissoittoa. Kuitenkaan yhteissoiton opettamiseen ei juurikaan kiinnitetä huomiota musiikkipedagogin koulutuksessa. Tämä on mielestäni suuri kehittämisen kohde, johon tulisi vakavasti puuttua. Myös musiikkialan ammatillisen koulutuksen työryhmän opetusministeriölle tekemän muistion mukaan tulevaisuudessa vaaditaan musiikkipedagogeilta yhtyeen ohjaamisen taitoja. Erityisesti näitä taitoja tarvitaan pienissä musiikkiopistoissa pienillä paikkakunnilla vaikka ensisijaisesti opettajat kiinnitetäänkin instrumenttiopetustehtäviin. (Musiikkialan ammatillisen työryhmän muistio 2002, 29; Huilunsoiton tasosuoritusten sisällöt ja arvioinnin perusteet 2005.)

7 Yhteenvetoa

Tutkin opinnäytetyössäni Helsingin Ammattikorkeakoulu Stadiasta valmistuneiden huilupedagogien koulutustyytyväisyyttä, työtilannetta valmistumisen jälkeen, työnhakua ja mahdollista jatkokouluttautumista. Haastattelin seitsemää vuosina 2004-2007 valmistunutta musiikkipedagogia, jotka ovat valmistumisen jälkeen päätyneet erilaisiin opiskelu- ja työtehtäviin musiikin saralla.

Koulutustyytyväisyyden osalta haastateltavien vastaukset olivat hyvin samankaltaisia ja tukivat ennakko-oletuksiani. Hyödyllisimmiksi opinnoiksi katsottiin huilunsoiton ainedidaktiikan ja opetusharjoittelun opinnot, jotka kaikki haastateltavat mainitsivat. Myös solistiset opinnot katsottiin tärkeiksi. Turhiksi opinnoiksi haastateltavat katsoivat ammattikorkeakoulun kaikille yhteiset opinnot, kuten Johdatus filosofiaan ja tutkimukseen -opintojakson. Lisää opetusta kaivattiin ryhmäopetuksen ohjaamiseen ja kamarimusiikkiin. Eräät haastateltavat olisivat kaivanneet lisää opastusta myös käytännön asioiden hoitamiseen, kuten tukihakemusten ja veroilmoituksen täyttöön sekä tietoa esimerkiksi työttömyysturvasta.

Haastateltavien työtilanne näytti siinä mielessä lupaavalta, että kaikki haastateltavani tekivät haastatteluhetkellä ainoastaan oman alansa töitä, lukuun ottamatta kahta haastateltavaa, jotka suorittivat vielä jatko-opintojaan. Hieman huolestuttavaa haastateltavien työtilanteessa oli se, että vain kolme seitsemästä kertoi kokevansa tällä hetkellä tulevansa kunnolla toimeen musiikkialan töillä ja vain yhdellä oli vakituinen virka. Työni vahvistaa siis yleisen oletuksen siitä, että musiikkialan vajaa työllisyys on todellakin yleistä.

Jo ennen työni teon aloittamista olin ajatellut valmistumisen eräänlaiseksi tienhaaraksi. Musiikkialalla on todella paljon erilaisia teitä, joille voi lähteä sen jälkeen, kun on saanut käteensä Musiikkipedagogi AMK –tutkintotodistuksen. Työni avulla pääsin kurkistamaan, minkälaisia polkuja edelläni valmistuneet oman instrumenttini edustajat olivat valinneet ja huomata, että vaihtoehtoja todella on. Sellaisen huomion kuitenkin tein, että on todella valittava oma suuntautumisensa ja alansa tarkkaan ja toimittava sitten määrätietoisesti sen

eteen. Työhaun täytyy myös olla todella aktiivista, mikäli mielihii päästä joskus ns. oikeisiin töihin.

Myös musiikin koulutusohjelma voisi mielestäni tehdä enemmän opiskelijoiden työllistymisen eteen. Olisi mielestäni ensi arvoisen tärkeää, että opiskelijoita opastettaisiin tulevaisuudessa entistä enemmän työhaussa ja niin sanotussa itsensä markkinoinnissa. Tärkeää olisi myös se, että musiikin koulutusohjelma tekisi enemmän yhteistyötä tulevaisuuden työnantajien eli musiikkioppilaitosten kanssa. Näin opiskelijoita autettaisiin luomaan kontakteja mahdollisiin tuleviin työnantajiin jo varhaisessa vaiheessa, mikä taas edesauttaisi työllistymistä.

Opinnäytetyön tekemisen prosessi oli pitkää pinnaa vaativa, mutta kuitenkin monessa mielessä opettavainen kokemus. Vanha sananlasku "työ tekijäänsä opettaa" piti tässä tapauksessa ainakin paikkansa. Aluksi työn tekeminen tuntui tahmealta ja aloittaminen oli vaikeaa, vaikka olinkin innostunut aiheestani. Kun aloin tehdä haastatteluja, innostuin aiheesta lisää ja pääsin siihen todella sisälle. Lähteiden etsiminen tuntui aluksi vaikealta, mutta kun löysin muutama mielenkiintoisen lähteen, aukaisi se taas minulle aivan uuden näkökulman omaan aiheeseeni. Aloitin lähdemateriaalin etsinnän toden teolla vasta haastattelujen toteuttamisen jälkeen, mikä oli loppujen lopuksi hyvä järjestys. Kun oli jo omaa materiaalia, oli helpompi käsittää myös mistä muiden tutkimuksissa puhuttiin ja sitä kautta myös löytää linkki oman tutkimukseni ja muiden, jo tehtyjen, tutkimusten välille.

Eräs vaikea asia työn tekemisessä oli hyväksyä se, että työ oli pakko saada valmiiksi. Kehitettävää jäi ainakin siinä, että haastateltavia olisi voinut olla enemmän. Alun perin suunnitelmani oli haastatella kaikkia vuosina 2004-2007 Stadiasta valmistuneita huilupedagogeja, mutta ajan puutteen vuoksi oli rajattava joukkoa. Kuitenkin olen tyytyväinen siihen, että haastateltavieni joukko oli todella monipuolinen. Myös lähdemateriaalien etsimiseen ja niihin perehtymiseen olisi saanut aikaa kulumaan niin paljon kuin sitä ikinä vaan olisi ollut. Valitsin kuitenkin työhöni pohtivan ja kysymyksiä herättävän näkökulman sen sijaan, että olisin esitellyt valmiita tilastotietoja ja tutkimustuloksia. Niitä voivat asiasta kiinnostuneet löytää muutakin kautta.

Toivon, että työstäni on apua tuleville musiikkipedagogiopiskelijoille koulutuksen suunnittelussa ja työelämään siirtymisessä valmistumisen jälkeen. Myös musiikin koulutusohjelma voisi hyötyä työstäni koulutusta suunnitellessaan. Tulevaisuudessa tärkeää mielestäni olisi viedä koulutusta siihen suuntaan, että se vastaisi paremmin työelämän tarpeita ja antaisi lisää valmiuksia valmistuneiden työllistymiseen.

LÄHTEET

Ammattikorkeakoululaki 9.5.2003

Erikoistumisopinnot. 2008. Metropolia Ammattikorkeakoulu. Saatavilla [www-
muodossa: www.metropolia.fi/koulutustarjonta/erikoistumisopinnot/](http://www.muodossa: www.metropolia.fi/koulutustarjonta/erikoistumisopinnot/) Luettu
11.10.2008

Esittävän säveltaiteen koulutusohjelman opinto-opas 2008-2009. Sibelius-
Akatemia. Saatavilla [www-
muodossa](http://www.muodossa)
www.siba.fi/attach/ops0809b_esko_yhteisetopintojaksot.pdf. Luettu
10.10.2008.

Hildén, Kaarlo. 2007a. Koulutusohjelman esittely. Saatavilla [www-
muodossa:](http://www.muodossa:)
www.stadia.fi/opiskelu/kulpa/musiikki/koulutusohjelman_esittely/. Luettu
28.10.2008.

Hildén, Kaarlo. 2007b. Suuntautumisvaihtoehdot ja erikoistumisalat. Saatavilla
[www-
muodossa:](http://www.muodossa:)
www.stadia.fi/opiskelu/kulpa/musiikki/koulutusohjelman_esittely/suuntautumi
[svaihtoehdot.asp](http://www.stadia.fi/opiskelu/kulpa/musiikki/koulutusohjelman_esittely/suuntautumi). Luettu 28.10.2008

Hirsjärvi, Sirkka & Hurme, Helena. 2000. Tutkimushaastattelu. Helsinki: Yli-
opistopaino.

Huilunsoiton tasosuoritusten sisällöt ja arvioinnin perusteet. 2005. Suomen
musiikkioppilaitosten liitto ry.

Instrumenttitaitojen kehittäminen. 2008. Lahden konservatorion antama am-
matillinen lisäkoulutus. Saatavilla [www-
muodossa:](http://www.muodossa:)
www.concis.fi/suomeksi/Ammatillinenkoulutus/Ammatillinenlis%C3%A4koulut
[us/tabid/4820/language/en-US/Default.aspx](http://www.concis.fi/suomeksi/Ammatillinenkoulutus/Ammatillinenlis%C3%A4koulut). Luettu 11.10.2008

Karhunen, Paula. 1998. Musiikkialan korkeakoulutus ja työmarkkinat. Selvitys Sibleius-Akatemiassa opiskelleiden työtilanteesta ja koulutustyytyväisyydestä. Helsinki: Taiteen keskustoimikunta.

Karhunen, Paula. 2005. Musiikin koulutuksesta työelämään. Kyselytutkimus toisen asteen ja ammattikorkeakoulun suorittaneista. Helsinki: Taiteen keskustoimikunta.

Kulttuurialan opinto-opas 2001. Helsingin ammattikorkeakoulu Stadia.

Kulttuurialan opinto-opas 2002. Stadia Kulttuuri- ja palveluala.

Kulttuurialan opinto-opas 2003. Stadia Kulttuuri- ja palveluala.

Kulttuurialan opinto-opas 2004. Stadia Kulttuuri- ja palveluala.

Kurki, Taru. 2004. Mitä opin? Näkemyksiä pianonsoitonopettajaksi opiskelusta Helsingin ammattikorkeakoulussa. Helsinki: Ammattikorkeakoulu Stadia. Opinnäytetyö.

Musiikkialan ammatillisen koulutuksen muistio. 2002. Opetusministeriön työryhmien muistioita 38:2002. Helsinki: Yliopistopaino.

Musiikin ylempi korkeakoulututkinto. 2008. Musiikin koulutusohjelma. Metropolia ammattikorkeakoulu. Saatavilla www-muodossa: www.metropolia.fi/koulutustarjonta/kulttuuriala/musiikki_yamk. Luettu 11.10.2008.

Perustutkinnot. 2007. Sibelius-Akatemia. Saatavilla www-muodossa: www.siba.fi/fi/opiskelu/tutkinnot/. Luettu 10.10.2008.

Pyrhönen, Vilma. 2008. Mihin töihin päädyn? Mikä maailma minua odottaa? Stadian musiikin koulutusohjelmasta valmistuneiden kokemuksia musiikkialalle työllistymisestä. Helsinki: Ammattikorkeakoulu opinnäytetyö.

Suomen Suzukiyhdistyksen opettajakoulutus. 2007. Saatavilla www-muodossa www.suomensuzukiyhdistys.net/koulutus.php . Luettu 11.10.2008.

Vuorio, Johanna. 2003. Helsingin konservatoriosta vuosina 1990-2000 valmistuneiden laulunopettajien työllistyminen. Helsinki: Ammattikorkeakoulu Stadia. Opinnäytetyö.

Kysely Stadiasta valmistuineille huilupedagogeille työtilanteeseen ja koulutustyytyväisyyden liittyen

Tutkin opinnäytetyössäni Stadiasta vuosina 2004-2007 valmistuineiden musiikkipedagogien (pääaine huilu) koulutustyytyväisyyttä, työnhakua ja työelämän ja koulutuksen kohtaamista. Käsittelen haastattelut luottamuksellisesti ja mitään nimiä ei mainita työssäni.

Opiskelun taustatiedot ja opiskelu Stadian musiikin koulutusohjelmassa

Opiskelupaikan vastaanottamisvuosi Stadiassa:

Kuinka monta lukukautta olit läsnä olevana? lukukautta

Olitko opintojesi aikana poissaolevana?

Jos olit, kuinka monta lukukautta? lukukautta

Valmistumisvuosi Stadiasta:

Missä opiskelit ennen Stadiaan tuloa? (voit valita kaikki itseäsi koskevat vaihtoehdot)

 ylioppilastutkinto vuonna

 lukio (ei ylioppilas)

 toinen aste (musiikkiala)

 toinen aste (muu ala)

 yliopisto

 Ammattikorkeakoulu (Musiikkiala, mikä oppilaitos?)

 Ammattikorkeakoulu (Muu ala, mikä? Mikä oppilaitos?)

 muu, mikä?

Jos opiskelit jossain muussa korkeakoulussa kuin Stadiassa lukion jälkeen, kuinka kauan opiskelusi kesti?

Kun aloitit opiskelusi Stadian musiikinkoulutusohjelmassa, minkälaisia työtehtäviä suunnittelit tekeväsi valmistumisen jälkeen? (Eli minkälaisiin töihin ajattelit päätyväsi)

Muu opiskelu yhtä aikaa Stadian kanssa

Oletko opiskellut samaan aikaan Stadiassa opiskelun kanssa jossakin muualla? (kyllä/ei)

Jos olet, missä?

 Sibelius-Akatemia

 Yliopisto (yliopisto ja pääaine)

 Ammattikorkeakoulu (oppilaitos ja koulutusohjelma)

 Toinen aste (oppilaitos ja opiskeltava tutkinto)

 muu, mikä?

Minkälaista hyötyä Sinulle oli muualla opiskelusta musiikkipedagogi AMK-tutkinnon suorittamisen kannalta? (Helpottiko muu opiskelu, jollain tavalla tutkinnon suorittamista?)

Tuottiko Sinulle muualla opiskelu sinulle jotain ongelmia musiikkipedagogi AMK-tutkinnon suorittamisen kannalta? Miten pystyit ratkaisemaan mahdolliset ongelmat?

Työnteko opiskeluaikana

Teitkö opiskeluaikana jotain töitä?

Jos teit,

työnantaja

tuntimäärä/viikko

työsuhteen kesto

Minkälaista hyötyä sinulle oli työnteosta musiikkipedagogi AMK-tutkinnon opiskelemisen kannalta?

Aiheuttiko työnteko jonkinlaisia ongelmia musiikkipedagogi AMK- tutkinnon opiskelemisen kannalta?

Työelämässä valmistumisen jälkeen

Musiikkialan työt

Oletko tehnyt valmistumisen jälkeen jotain koulutustasi vastaavaa työtä?

Jos olet,

työpaikka

tuntimäärä/viikko

työsuhteen kesto

Koetko tulevasi toimeen oman alan töillä? (Jos tilanne on vaihteleva, voit kertoa myös siitä)

Onko työtilanteesi ollut valmistumisen jälkeen sellainen, kuin odotit sen olevan aloittaessasi opiskelut Stadian musiikinkoulutusohjelmassa?

Muun kun musiikkialan työt

Oletko valmistumisen jälkeen tehnyt jonkin muun alan töitä? (kyllä/ei)

Jos olet,

Työpaikka työtehtävä tuntimäärä/viikko työsuhteen kesto

Mistä syystä/syistä olet hakeutunut muun alan töihin?

Jatko-opiskelu

Oletko jatkanut musiikkialan opintoja Stadiasta valmistumisen jälkeen? (kyllä/ei)

Jos olet,

Oppilaitos tutkinto/kurssi opiskelun kesto

Koetko, että jatkokoulutuksesta on ollut sinulle hyötyä työnhaussa? (kyllä/ei)

Minkälaista hyötyä?

Oletko tehnyt jonkin muun alan opintoja Stadiasta valmistumisen jälkeen?

Oppilaitos opiskeltu aine opiskelun kesto

Oletko valmistunut muuhun ammattiin? (kyllä/ei)

Jos kyllä, mihin ammattiin?

Oletko aikeissa valmistua johonkin muuhun ammattiin? (kyllä/ei)

Jos kyllä, mihin ammattiin?

Jos kyllä, aiotko silti työskennellä musiikkialalla?

Työnhaku

Montako kertaa keskimäärin olet hakenut musiikkialan töitä valmistumisen jälkeen?

Minkälaisia musiikkialantöitä olet hakenut?

Millä erilaisilla tavoilla olet hakenut musiikkialan töitä? (Oletko hakenut avoimia työpaikkoja, joista on ilmoitettu? Oletko hakenut töitä myös muin tavoin, esim. olemalla yhteydessä musiikkiopistoihin ym.?)

Mistä erilaisista lähteistä olet saanut tietoa musiikkialan avoimista työpaikoista?

Miten helposti tietoa avoimista musiikkialan työpaikoista löytyy? (Valitse sopiva vaihtoehto, voit myös halutessasi perustella valintaasi)

1. erittäin huonosti 2. melko huonosti 3. melko hyvin 4. erittäin hyvin

Opiskelun ja työelämän kohtaaminen

Mistä opinnoistasi Stadian musiikinkoulutusohjelmassa on ollut sinulle eniten hyötyä?

a.) työnhaun kannalta (esim. mitä käymissäsi työhaastatteluissa on arvostettu, millä olet voinut ns.markkinoida itseäsi ym.)

b.) työelämässä toimimisen kannalta (mistä opinnoistasi on ollut apua työskentelyssäsi?)

Mitkä opiskelleistasi opinnoista Stadian musiikinkoulutusohjelmassa ovat olleet mielestäsi turhia?

a) työnhaun kannalta

b.) työelämässä toimimisen kannalta

Minkälaisia kursseja/opintoja olisit kaivannut lisää?

Kiitos vastauksestasi!